

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci **žalobce: J.S.**, nar. ..., ..., *zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.03.2016, č.j. DSH/2348/16**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu města plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 13.1.2016, MMP/0084403/16 (dále jen prvoinstanční rozhodnutí nebo rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), a to tak, že se ve výroku rozhodnutí za slova „...v úseku označeném dopravní značkou IP 13c(parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené , Po-Pá 7.00-19.00hod., ZÓNA A“) doplňují slova: v prostoru u domu č. 13“. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.700 Kč, neboť se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

V podané žalobě žalobce předně uvedl, že předmětné řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno doručením příkazu č. j. MMP/087325/15 ze dne 6. 5. 2015.

Dále namítal, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Z podkladů od Městské policie Plzeň bylo zřejmé, že o sejmutí technického prostředku zabraňujícímu odjezdu vozidla požádal pan K.S. Správní orgán předvolal pana S. k podání vysvětlení. Poté, co pan S. na výzvu nijak nereagoval, správní orgán zahájil s žalobcem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Pokud pan S. na výzvu k podání vysvětlení nereagoval, měl správní orgán přistoupit k pořádkovým opatřením, jako např. udělení pořádkové pokuty. Z pohledu správního orgánu se mělo jednat o nejpravděpodobnějšího pachatele přestupku, měl tedy trvat na jeho výpovědi. Správnímu orgánu pak nic nebránilo tomu, aby pana S. předvolal k podání vysvětlení opětovně. Žalobce upozornil na skutečnost, že správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním, správní orgán tedy musí předně zjišťovat pachatele přestupku – až následně, pokud se pachatel přestupku skutečně nepodaří dohledat, je zahajováno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. V předmětné věci přitom správní orgán znal totožnost pravděpodobného přestupce, přitom ale nepodnikl dostatečné kroky k tomu, aby postavil najisto, zda tato osoba vozidlo na daném místě zaparkovala, či nikoliv. Žalobce měl tedy za to, že správní orgán věc odložil předčasně. Správní orgán neměl zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by disponoval výpovědí nejpravděpodobnějšího řidiče.

Žalobce dále upozorňoval na to, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce byl přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Žalobce přitom nekonání ústního jednání uplatnil i jako odvolací námítka. Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V této souvislosti žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, ve kterém krajský soud konstatoval, že „*Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.*“ K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku ze dne

29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Především se ale žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Rozsudek NSS je na věc zcela přílehlavý, neboť NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 (žalovaný nesprávně uvádí č. j. 110/2015-51), na který se odkazuje žalovaný, byl tímto rozsudkem již překonán.

Žalobce shledával takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Správní orgán měl nařídit ústní jednání tím spíše, že žalobce již během řízení zpochybnil důkazy správního orgánu. Žalobce proto navrhl výslech strážnice, která předmětného dne konala hlídku, aby byla věc vyjasněna. Správní orgán ale odmítl výpověď provést. Žalobce má tak za to, že správní orgán nevěnoval dostatečnou pozornost zjišťování skutkového stavu, což přitom bylo jeho povinností.

Žalobce se dále neztotožnil s úvahami, které vedly správní orgán k uložení sankce ve výši 1 700 Kč. Správní orgán jen hypoteticky uvažoval nad tím, že na daném místě mohl chtít parkovat někdo jiný, kdo na daném místě pak zaparkovat nemohl, neboť tam (údajně neoprávněně) parkovalo vozidlo žalobce. Teoretické úvahy správního orgánu ale nebyly nijak podloženy. Zároveň, pokud chtěl správní orgán jako přitěžující okolnost použít skutečnost, že byl přestupek spáchán ve všední den dopoledne, kdy se v centru města pohybuje velké množství osob, měl toto tvrzení nějak podložit. Nelze jen říci např. *„přestupek byl spáchán v pondělí dopoledne, je to přitěžující okolnost“*. Správní orgán pak nehodnotil ve prospěch žalobce žádné polehčující okolnosti, jako např. skutečnost, že řidič vozidla nespáchal žádnou hmotnou škodu a stejně tak skutečnost, že žalobce osobně žádný správní delikt nespáchal, když je jeho odpovědnost objektivní. Žalobce má přitom za to, že sankce ve výši 1 700 Kč neodpovídá jeho domnělému provinění a měla mu být uložena sankce ve výši 1 500 Kč, tj. na samé spodní hranici zákonného rozmezí.

Žalobce dále namítal, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: *„Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“* Součástí spisu jsou pak i fotografie z údajného místa spáchání. Žalobce měl ale za to, že z fotografií není nijak zřejmé, že by řidič vozidla neměl zakoupený parkovací lístek, neboť mezi fotografiemi zcela chybí detailní fotografie písemností, které měl žalobce umístěny za čelním sklem. Některý z těchto dokumentů mohl být parkovací lístek platný v daném čase. Je sice pravdou, že se mezi fotografiemi nachází i „prošlý“ parkovací lístek, z jeho detailu ale není nijak zřejmé, zda se skutečně nacházel za čelním sklem či zda neležel např. za zadním okénkem. Za předním

sklem pak mohl být umístěn platný parkovací lístek. Žádná z fotografií tak nepotvrzuje údajné protiprávní jednání řidiče. V této souvislosti žalobce také poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30A 80/2015 – 43. Krajský soud v tomto rozsudku ve zcela totožné věci uvedl, že nelze ke stanovení viny za správní delikt provozovatele vozidla užít fotografie, ze kterých není jednoznačně zřejmé přestupkové jednání řidiče. Nadto, fotografie nejsou opatřeny datem a časem pořízení – čas a datum je umístěn pod fotografiemi, musel být tedy pod fotografie dodatečně vložen. Pod fotografie tak mohl být vložen naprosto jakýkoliv datum a čas pořízení. V daném místě je přitom o víkendech povoleno stání bez zakoupení parkovacího lístku. Fotografie tak mohly být pořízeny o víkendu, přičemž byl k nim dodatečně vložen takový čas, který svědčil pro údajné přestupkové jednání.

Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz svědčící o protiprávním jednání řidiče. Nedopustil-li se řidič přestupku, nemohl být pak ani žalobce shledán ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce dále namítal, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu srov. Metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydaná Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5: *Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“*. Žalobce očekával, že žalovaný svým rozhodnutím řízení o správním deliktu zastaví, neboť na základě metodiky Ministerstva dopravy legitimně očekával, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zanikne uplynutím jednoho roku od spáchání správního deliktu. Rozhodnutí žalovaného proto bylo pro žalobce překvapivé. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je v rozporu s principem právní jistoty, když správní orgány rozhodují v rozporu s pokynem nadřízeného správního orgánu.

Žalobce závěrem namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a

tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Jako vhodné se jeví podle žalobce uvést podobnost odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní.

Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce měl za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce měl proto také za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Na základě výše uvedeného je dle názoru žalobce rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky správního orgánu prvního stupně a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno. Správní orgán dále ve věci nenařídil ústní jednání a navíc neprokázal, že k přestupku (respektive správnímu deliktu provozovatele vozidla) skutečně došlo.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný nejprve stručně rekapituloval, že žalobce, prostřednictvím svého zmocněnce společnosti Fleet Control s.r.o., v reakci na výzvu k uhrazení určené částky sdělil, že odepírá výpověď, neboť by jejím provedením, nebo i jeho samou účastí před správním orgánem vystavil sebe, nebo osobu sobě blízkou riziku stíhání pro spáchání přestupku. K podání vysvětlení byl předvolán pan K.S., nar. ..., bytem ..., který se však k podání vysvětlení nedostavil, přestože mu bylo předvolání doručeno do vlastních rukou. Za situace, že provozovatel odmítl sdělit totožnost řidiče s odkazem na osobu blízkou a jediná osoba, která se v místě přestupku nacházela, rezignovala na povinnost podat ve věci vysvětlení, trval žalovaný na správnosti aplikace § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), coby důvodu k odložení věci a dle názoru žalovaného byla plně splněna podmínka § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán byl oprávněn správní delikt dle § 125f odst. 1 téhož zákona projednat, neboť byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, který zjištěn nebyl. Bylo nadbytečné opětovně předvolávat pana S. k podání vysvětlení, neboť takový postup by zřejmě nepřinesl žádný výsledek.

K námitce žalobce k nutnosti nařídit ve věci řízení o správním deliktu ústní jednání žalovaný uvedl, že má za to, že je v řízení o správních deliktech pro zachování práv účastníka řízení plně dostačující provedení dokazování mimo ústní jednání tak, jako tomu bylo v případě žalobce. Tento názor žalovaný opírá o závěry Krajského soudu v Plzni vyjádřené v rozsudcích č.j. 57 A 41/2014, 57 A 42/2014-38 a 57 A 51/2014- 34 ze dne 20.7.2015 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 110/2015-46 ze dne 22.10.2015, ze kterých vyplývá, že není bezpodmínečně nutné za tímto účelem v řízení o správních deliktech nařizovat ústní jednání, přičemž zásada bezprostřednosti je splněna již provedením dokazování mimo ústní jednání. Situace nezbytnosti nařídit v případě žalobce ústní jednání nenastala. Plně dostačující bylo dle názoru žalovaného provedení dokazování mimo ústní jednání, o jehož konání byl žalobce vyrozuměn, takže se jej mohl zúčastnit. Stejně tak byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Veškerá práva žalobce považoval žalovaný za zachované.

K námitce neprokázání spáchaného přestupku žalovaný konstatoval, že nemá na podkladě předložené spisové dokumentace žádnou pochybnost, že nezjištěný řidič v místě přestupku s vozidlem zaparkoval a ve vozidle neumístil platný parkovací lístek, čímž porušil povinnost vyplývající z dotčené dopravní značky IP 13c. Svědčí o tom jednak oznámení přestupku a především pořízená fotodokumentace, o jejímž datu pořízení nemá žalovaný na rozdíl od žalobce žádnou pochybnost. Fotodokumentace byla pořízena strážníky Městské policie Plzeň při výkonu jejich služební činnosti, kteří neměli jakýkoliv důvod uvádět ve věci nepravdivé skutečnosti. Z fotografií pak je jednoznačné, kde se neplatné parkovací lístky nacházely, tedy že to bylo za předním sklem vozidla. V daném případě tak úřední záznam nebyl považován za stěžejní důkaz, nýbrž za listinný podklad, kdy tento je v souladu se stěžejním důkazem, kterým je pořízená fotodokumentace a nelze tak konstatovat, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě nepřipustných důkazů.

Postup správního orgánu nelze považovat za rozporný s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, když navíc právní úprava zapovídá použít jako důkazní prostředek pouze záznam o podání vysvětlení (ust. § 137 odst. 4 správního řádu). Stejně tak ustálená judikatura brání správním orgánům pouze vtom, aby čtením úředního významu prokazovaly skutečnosti, které mohou být prokázány pouze bezprostřední svědeckou výpovědí. Taková situace však nenastala, když pořízená fotografie má dostatečnou vypovídací hodnotu o tom, jaký parkovací lístek se ve vozidle nacházel. Na základě tohoto důkazu považoval žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně za adekvátní závěr, že nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu na místě, pokud jde o umístění parkovací lístku ve vozidle.

Podle žalovaného žalobce v podstatě nepřímě obvinil strážníky, že uvádějí ve svých podkladech nepravdu, když označují jednání nezjištěného řidiče za přestupek a nedovoleně manipulují s fotodokumentací, aniž by k tomu uvedl nějaké relevantní důkazy, které by byly schopné samy o sobě vyvrátit jasné závěry opřené o dostatečné podklady svědčící o přestupkovém jednání neznámého řidiče zmíněného vozidla.

Žalovaný byl též toho názoru, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil výměru pokuty, kterou žalobci za spáchaný správní delikt uložil, kdy výměru pokuty nepovažuje

žalovaný za nepřiměřenou či nedostatečně odůvodněnou, ale naopak za doléhající a uloženou v souladu se zákonem.

K námitce promlčení správního deliktu provozovatele vozidla s odkazem na námitku považoval žalované též za nedůvodnou. Ke správnímu deliktu došlo až dne 26.11.2014, tedy po dni 7.11.2014, kdy nabyl účinnosti zákon č. 230/2014, kterým bylo mj. novelizováno § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu (společná ustanovení o správních deliktech), kdy nyní platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Ustanovení zákona o silničním provozu o odpovědnosti a postihu právnické osoby vztahující se i na jednání fyzické osoby řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt, tak, že dle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Z tohoto důvodu lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce nemohla uplynout, protože ta zaniká do 4 let ode dne 26.11.2014, kdy byl přestupek spáchán (odpovědnost žalobce by zanikla tedy až 26.11.2018). Zároveň v dané věci byla splněna druhá zákonná podmínka, tj. správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek dozvěděl. Námitka žalobce ohledně promlčení deliktu je zcela nedůvodná, přičemž zákon je norma vyšší právní síly než zmiňovaná metodika Ministerstva dopravy.

K žalobcem namítané neústavnosti právní úpravy institutu správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j.6 As 73/2016 ze dne 16.6.2016, přičemž neshledal vážný důvod pochybovat o ústavnosti předmětné právní úpravy.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud žalobu neshledal důvodnou.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaný neprovedl dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde v bodech 16 až 18 uvedl, že „*Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké“... „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28.8.2014, čj. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.*

Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky jsou významné i závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 10.11.2005, č.j. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, kde kasační soud uvedl: „*Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjato s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje. Úkolem práva jako společenského normativního systému je zabezpečit reprodukci společnosti a tedy i vůbec její řádné fungování. Aby společnost nebyla pouhým souhrnem autonomních individuí, sledujících výlučně své vlastní zájmy, potřeby a toliko svůj prospěch, a nerespektujících zájmy, potřeby a prospěch ostatních, resp. celku, musí ve společnosti*

existovat i určitá shoda ohledně základních hodnot a pravidel vzájemného soužití. Z tohoto pohledu je evidentní, že právní řád nemůže být hodnotově neutrální, ale musí obsahovat, chránit a prosazovat alespoň hodnoty, které umožňují bezporuchové soužití jednoho člověka s lidmi dalšími, tedy život člověka jako člena společnosti. V tomto svém regulativním působení musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamena znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém. Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva“.

Policie ČR v dané věci dne 1. 12. 2014 předala prvoinstančnímu orgánu věc správního deliktu dle § 125f odst. 1, 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť dne 26.11.2014 v 9:12 hod zaregistrovala hlídka Městské policie Plzeň vozidlo tov. zn. ŠKODA, barvy šedá-metal, RZ:... Vozidlo bylo zaparkováno v Bezručově ulici, po pravé straně ve směru jízdy od ulice Bedřicha Smetany směrem k Františkánské ulici, úseku označeném svislou dopravní značkou IP13c (placené parkoviště) s dodatkovou tabulkou: „PLACENÉ Po-Pá, 07-19:00, ZÓNA A“ ve vozidle bylo viditelně umístěno více parkovacích lístků, však ani jeden nebyl pro danou dobu platný. V 11:57 požádal hlídku V712 o sejmutí TPZOV pan K.S., který na místě odmítl podat vysvětlení. Policie ČR k odevzdání věci připojila fotodokumentaci z místa přestupku zachycující vozidlo registrační značky ... zaparkované v úseku dopravní značky IP13c (placené parkoviště), přičemž z fotografií je patrné, že se za předním sklem nachází parkovací lístky, ty však nejsou platné pro danou dobu, kdy bylo vozidlo na místě zaparkováno a zaregistrováno hlídkou městské policie.

Výzvou ze dne 3.12.2014 prvoinstanční orgán vyzval žalobce ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Žalobce na to reagoval podáním ze dne 6.2.2015, ve kterém uvedl, že: „Dovoluji si sdělit, že podezřelý se rozhodl výpověď odepřít, neboť by jejím provedením, nebo i samou jeho účastí před příslušným orgánem, vystavil sebe, nebo osobě sobě blízké riziku stíhání pro spáchání přestupku. Ke svému podání pak doložil plnou moc ze dne 8.12.2014, kterou zmocnil ke svému zastoupení společnost FLEET Control, s.r.o. Správní orgán vyzval k podání vysvětlení i pana K.S., který si předvolání osobně převzal dne 19.1.2015, avšak k podání vysvětlení se bez omluvy nedostavil.

Postupu prvoinstančního orgánu není co vytknout.

Nereagoval-li pan K.S. na výzvu k podání vysvětlení, ale především nesdělil-li žalobce přes výzvu prvoinstančního orgánu žádné údaje o řidiči vozidla a odepřel svou výpověď, nebylo povinností správního orgánu činit žádné další kroky směřující k určení

totožnosti přestupce, např. opětovně předvolávat pana K.S. nebo uplatňovat vůči němu pořádková opatření. Žalobce správním orgánům nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstanční orgán navíc nedisponoval žádnými jinými indiciemi o pachateli přestupku (žádný svědek přestupkového jednání zde nebyl). Za takové situace nebylo povinností prvoinstančního orgánu činit žádné další kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstančním orgánem učiněné úkony zcela naplňují zákonný požadavek nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Prvoinstanční orgán tedy řízení o přestupku správně odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť ve lhůtě do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a zcela v souladu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu zahájil s žalobcem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce vztahující se nekonání ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce.

Problematikou dokazování ve spojení s dodržением zásady ústnosti a bezprostřednosti v oblasti správního trestání se zabýval Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 3.4.2012, č.j. 7 As 57/2010-82, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 2633/2012, kde rozšířený senát Nejvyššího správního soudu mimo jiné uvedl, že *„české mediální právo se svým obsahem hmotným, institucionálním, kompetenčním i procesním nijak zvlášť nevymyká z obecné úpravy správního řízení a správního trestání. Není proto důvodu, aby v řízení o správních deliktech z této oblasti regulace platila jiná pravidla, než která tato řízení obvykle provází. Rozšířený senát proto považuje za zcela zásadní, aby Rada v takovém řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod ve smyslu ‚trestního obvinění‘, respektovala zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Tyto principy totiž zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu.“*

Zákon o silničním provozu nestanovuje nutnost konání ústního jednání ve věci správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nestanoví tak ani jiný zákon. Na prvoinstančním orgánu tedy bylo, aby ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné.

Správní delikt v dané věci spočíval v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby jeho vozidlem nebylo parkováno v úseku platnosti dopravní značky IP13c (placené parkoviště) s dodatkovou tabulkou: „PLACENÉ Po-Pá, 07-19:00, ZÓNA A“ bez platného parkovacího lístku. Prvoinstanční orgán měl k dispozici oznámení o přestupku ze dne 26.11.2014 od Policie ČR a úřední záznam z téhož dne s uvedením provozovatele vozidla, fotodokumentaci z místa přestupku zachycující vozidlo registrační značky ... zaparkované v úseku dopravní značky IP13c (placené parkoviště), přičemž z fotografií je patrné, že se za předním sklem nachází parkovací lístky, ty však nejsou platné pro danou dobu, kdy bylo vozidlo na místě zaparkováno a zaregistrováno hlídkou městské policie.

Obsah správního spisu byl dále tvořen zejména výzvou ze dne 3.12.2014 adresovanou žalobci ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, žalobcovým sdělením ze dne 6.2.2015 k osobě řidiče vozidla v době přestupku (viz výše), předvoláním k podání vysvětlení ze dne 12.1.2015 adresované panu K.S., záznamem o odložení věci ze dne 25.3.2015. Po odložení věci vydal prvoinstanční orgán rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, jímž žalobci uložil pokutu ve výši 1.700 Kč. Proti příkazu podal žalobce blanketní odpor. Prvoinstanční orgán po podání žalobceva odporu písemností ze dne 27.11.2015 oznámil žalobci, že pokračuje v řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a současně žalobce vyrozuměl, že dne 16.12.2015 od 9:00 hod. bude mimo ústní jednání provedeno dokazování v oznámení specifikovanými listinami a že má jako účastník řízení právo provádění důkazu se zúčastnit. Žalobce na předmětné písemnosti reagoval podáním ze dne 11.12.2015, ve kterém uvedl, že popírá, že by jeho vozidlo bylo v daný den na předmětném místě zaparkováno bez platného parkovacího lístku, a že trvá na nařízení ústního jednání, kam by byl předvolán i zasahující strážník Policie ČR. Dne 16.12.2015 bylo v nepřítomnosti žalobce provedeno dokazování mimo ústní jednání, o čemž byl prvoinstančním orgánem sepsán protokol. Ve stejný den prvoinstanční orgán vyrozuměl žalobce, že se v termínu do 5 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění může seznámit s podklady pro rozhodnutí. Následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že v řízení o správním deliktu bylo možno rozhodnout na základě listinných podkladů (důkazů) obsažených ve správním spisu. Prvoinstanční orgán tak nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné ústní jednání nařizovat, ačkoliv žalobce na jeho konání trval. Námitka je tedy v té části, kdy žalobce považoval za nutné konat ve věci ústní jednání, nedůvodná. Nedůvodná je rovněž i ta část námitky, kdy žalobce namítal porušení svého práva účastnit se osobně dokazování. Žalobce měl možnost účastnit se v dané věci dokazování, vyjádřit se k provedeným důkazům, mohl zjištěné skutečnosti rozporovat a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. Žalobce sám se však svou procesní strategií o takovou možnost připravil.

Pokud jde o žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30, soud konstatuje, že není správné žalobcovo tvrzení, že „NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla“. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku připomněl svoji relevantní judikaturu stran dokazování v oblasti správního trestání, mimo jiné i zdejším soudem výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a

v bodě 29 a 30 odůvodnění uvedl, že „podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědomeni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.“.

Jak již bylo uvedeno shora, v daném případě prvoinstanční orgán zcela dostál požadavkům zákona na provedení dokazování mimo ústní jednání a žalobcem vytýkaných pochybení se nedopustil.

K námitce, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP13c, že z fotografií neplyne, že by neměl zakoupený parkovací lístek a že fotografie nejsou opatřeny datem a časem předně soud uvádí, že žalobce byl o zjištěném protiprávním jednání řidiče vozidla vyrozuměn již ve výzvě ze dne 3.12.2014 ke sdělení totožnosti řidiče. Následně bylo zjištěné protiprávní jednání popsáno v příkazu o uložení pokuty ze dne 6.5.2015 a v oznámení o pokračování řízení o správním deliktu ze dne 17.8.2015. Prvoinstanční rozhodnutí je datováno dnem 27.11.2015. Žalobce po celou tuto dobu a ani v následném odvolacím řízení správními orgány zjištěný skutkový stav nijak nezpochybnil. Existovaly-li již v průběhu správního řízení okolnosti, které mohly svědčit ve prospěch žalobce, měl žalobce dostatečný prostor tyto okolnosti správním orgánům sdělit a označit k jejich prokázání důkazy. Není zřejmé proč tak žalobce, pokud svoji argumentaci myslí vážně, neučinil. Soud na základě shora uvedených podkladů má oproti žalobci za to, že přestupkové jednání bylo zjištěno bez jakýchkoli pochybností.

Další námitka směřovala proti výši uložené pokuty, konkrétně proti tomu, že správní orgány nijak neodůvodnily, proč byla žalobci uložena sankce ve výši 1.700 Kč, když teoretické úvahy správního orgánu nebyly ničím podloženy. Tuto námitku soud rovněž neshledal důvodnou. V dané věci je soud toho názoru, že úvahy správního orgánu jsou přezkoumatelné, neboť zejména z prvoinstančního rozhodnutí je patrné, že sankce byla uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že za správní delikt podle odst. 1 se uloží pokuta v rozmezí pokuty za přestupek. Dále správní orgán vymezil rozpětí, ve kterém může být pokuta uložena (1.500 Kč -2.500 Kč) a v souladu s § 12 zákona o přestupcích přihlédl k závažnosti a následkům spáchaného porušení zákona o silničním provozu, kdy toto hodnotil jako méně závažné. Dále konstatoval, že jednáním neznámého řidiče mohly být omezeny osoby, které na předmětném místě mohly parkovat, přičemž pozemní komunikace Bezručovy ulice se nachází v centrální části města, kde je vysoká frekvence ostatních účastníků silničního provozu, což nepochybně zejména platí v době, kdy k protiprávnímu jednání došlo, tedy v dopoledních hodinách pracovního dne, a proto bylo

uvedené zhodnoceno jako okolnost přitěžující. Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích. Správní orgán se zabýval jednotlivými kritérii pro stanovení sankce a jeho správní uvážení je přezkoumatelné a náležitě odůvodněné. Správní orgán uložil pokutu při samé spodní hranici sazby, kdy soud se s jeho odůvodněním uložené sankce zcela ztotožňuje.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že došlo již k promlčení správního deliktu.

Při prekluzi (promlčení) správního deliktu zaniká v důsledku uplynutí zákonem stanovené doby odpovědnost pachatele správního deliktu. Otázku prekluze (promlčení) správního deliktu je nutno zásadně posuzovat podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání správního deliktu. V daném případě je takovým dnem 26.11.2014 a právní úprava týkající se zániku odpovědnosti za správní delikty postihované podle zákona o silničním provozu byla tato:

Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezažájl řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby^{38c}) nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Subjektem správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu může být právnická osoba i osoba fyzická. Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f, když otázka zániku odpovědnosti fyzické osoby za předmětný správní delikt je v zákoně o silničním provozu řešena s účinností od 7.11.2014 (zákon č. 230/2014 Sb.). Ustanovení zákona o silničním provozu o odpovědnosti a postihu právnické osoby vztahující se i na jednání fyzické osoby řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt, tak, že dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezažájl řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

Z chronologie průběhu věci je tak zjevné, že k zániku odpovědnosti za správní delikt v případě žalobce nedošlo. Správní delikt byl spáchán dne 26.11.2014 a prvoinstanční orgán se o něm dozvěděl dne 1.12.2014, kdy mu bylo doručeno odevzdání věci Policií ČR. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 16.5.2015 doručením příkazu žalobci, tj. před uplynutím

doby dvou let ode dne, kdy se prvoinstanční orgán o správním deliktu dozvěděl, a současně dříve, než uplynuly čtyři roky od spáchání správního deliktu.

S ohledem na shora uvedené soud nepřisvědčil tvrzením žalobce, že správní řád ani zákon o silničním provozu neupravují lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla

Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou.

V této souvislosti soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014 – 21, kde se kasační soud vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“* Zdejší soud poukazuje i na závěry Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15. Ústavní soud v uvedeném usnesení konstatoval, že *„Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.“*

V rozsudku ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40, pak Nejvyšší správní soud otázku ústavnosti právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla shrnul následovně: *„Vezmeme-li v úvahu, že*

- *právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],*
- *za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],*
- *kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],*
- *a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],*

- *a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů),*

nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti obстоjí.“

Smyslem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla tak bylo, aby byla jednoznačně prokázána delikttní jednání v silničním provozu nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, přičemž takto stanovenou povinností není nijak zasahováno do Listinou základních práv a svobod garantovaných práv.

K tvrzení žalobce, že je po provozovateli vozidla požadováno nesplnitelné chování, když není schopen ovlivnit chování řidiče a zamezit tak jeho přestupkovému jednání, soud uvádí, že záleží zcela na provozovateli vozidla, zda a komu své vozidlo zapůjčí. Zákon provozovateli vozidla neukládá povinnost, aby své vozidlo svěřoval jiné osobě a vystavoval se tak možnosti, že může nést odpovědnost za její přestupkové jednání. Zákon ponechává stále na provozovateli vozidla, zda se takovémuto riziku vystaví, či nikoli a ten musí být rovněž – zcela v souladu s ústavním pořádkem – připraven nést případnou objektivní odpovědnost za jednání takové osoby, pokud s tou projednání přestupku nebude možné.

Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 31. května 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová